

8. ELS ACORDS SOBRE VALORACIONS DE GNER I FEBRER DE 1984

Dissolt el Parlament espanyol a principis d'estiu de 1982, les nostres valoracions de 1982 quedaren penjades, i el govern d'UCD comença a vacil·lar a l'hora de trametre els fons que ens venia enviant la Generalitat, tal com ja he explicat. En aquestes circumstàncies existia la possibilitat (estiu 1982), que aprofitant que teníem una reserva a Tresoreria considerable, féssim front a Madrid i els diguéssim que, si no ens continuaven enviant els diners establerts, deixaríem, per exemple, de pagar els mestres. Dit altrament, oferir de retornar la competència i els serveis transferits. Això no es va fer, malgrat que jo ho vaig insinuar oficiosament al Ministeri d'Hisenda. Dit de passada, com que algunes Comunitats autònomes últimament han afirmat que no acceptarien més transferències que no anessin ben dotades, ara ja es comença a dir a Madrid que les transferències són irreversibles. I es comprèn, perquè aquestes transferències comencen a ésser un bon negoci per a l'Administració Central.

Instal·lats els socialistes en el poder després de les eleccions de 28 d'octubre de 1982, jo vaig deixar d'ésser Conseller d'Economia i Finances (novembre 1982), per presentar-me a les eleccions a l'Alcaldia de Barcelona que s'havien de celebrar molt poc després, bo i conservant la meua posició de President de la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions. En començar, l'any 83 unes reunions prèvies amb l'aleshores recentment nomenat Secretari d'Estat, Sr. José Víctor Sevilla, amb l'especialista del PSOE,

Sra. María Izquierdo i amb el delegat del Govern a Catalunya, Sr. Martí Jusmet, ja es va poder témer que el PSOE volia abandonar les valoracions del 82, que segons la Sentència del Tribunal Constitucional que hem examinat tenien força d'obligar l'Estat, per entrar en uns nous càlculs del cost efectiu dels serveis transferits a Catalunya, basats en les teories dels «experts». Al mateix temps, se'ns posava en dubte la xifra base del percentatge, dient que no era, segons ells, producte d'una metodologia acurada, sinó més aviat producte de no se sap quines combinacions poc serioses entre el Ministre d'Hisenda anterior i jo.

En una reunió de la Mixta del 1er. de març de 1983, el Sr. Sevilla va dir:

«En esta línea de determinación de la situación de partida en la que actualmente se mueve el Gobierno, el Sr. Sevilla señala que la fecha de uno de enero de 1984 es fundamental para despejar el tema financiero y para ello es conveniente clarificar la situación respecto a las valoraciones de los servicios traspasados, puesto que ni el Estado, ni la Generalidad de Cataluña se pueden permitir la más leve sombra sobre el tema en cuestión para evitar la impresión de que las habilidades negociadoras de una u otra parte son las vías determinadas para conseguir los techos autonómicos fijados por la Ley.»

La insinuació no pot quedar més clara. En la mateixa sessió, dintre de la necessitat de mantenir un clima de cordialitat, vaig creure que valia la pena deixar precisats alguns punts. Ho vaig fer d'aquesta manera:

«Toma a continuación la palabra el Sr. Trias que haciéndose eco de la exposición realizada establece su convencimiento de la seriedad del tema autonómico, que identifica como problema de esencia del poder del mismo Estado.

En consecuencia, añade, hay que entender que la valoración de los traspasos a Cataluña incide fundamentalmente por su importancia sobre las demás autonomías, y en tal sentido la disposición de la representación catalana está claramente abierta a la cordialidad y al deseo de llegar a obtener unos resultados correctos que permitan a las autonomías ser algo más que un diseño sobre el papel.»

«A continuación señala que las valoraciones anteriores tienen validez y existencia jurídica y están amparadas además por el Estatuto y la LOFCA, constituyendo un acuerdo entre el Gobierno y la Generalitat, que a su juicio no pueden ponerse en duda, a pesar de que no hubiera prosperado ni prospere en el futuro, pero que se tiene que admitir como efectivo

y válido hasta que entre en juego el Parlamento de la Nación y no debe ser conculcado con acuerdos habilidosos, que pongan en duda la fiabilidad de unos números, que no se pueden presentar fácilmente con exactitud pues siempre serían opinables, ya que se basan en conceptos muy concretos y difíciles de ponderar económicamente, pero que encierran en su significado la finalidad concreta de que las autonomías pueden funcionar.»

Tant els companys de CiU com els de l'E.R. i d'Aliança Popular varen donar suport a les meves tesis i a la meva tàctica, que pretenia combinar la flexibilitat amb la fermesa.

De totes maneres, les insídies que des dels ambients polítics de Madrid es feien córrer, i que la premsa recollia, anaven estenent-se i em vaig creure en l'obligació de dirigir una carta als membres del Govern de la Generalitat (26 d'octubre de 1983) que, reforçada pels textos de les Actes de la Mixta que hem transcrit més amunt, resulta prou aclaridora. Transcric els apartats que em semblen més significatius:

«Em temo que la tesi que les valoracions dels serveis transferits a la Generalitat de Catalunya, efectuades per la Comissió Mixta al febrer del 82, conté errors que justificarien una rebaixa, s'està estenent massa i penso que això ens perjudica políticament a tots. Com que la tesi dels errors de les primeres valoracions, que jo comprenc perquè tenim la impressió que donada l'apremiant situació de Tresoreria de la Generalitat no tindrem més remei que anar a la baixa sense que hi hagi vencedors ni vençuts, s'està estenent, em temo que la via fàcil seria dir que ens vàrem equivocar en les primeres valoracions.

1. Les valoracions s'ha demostrat que eren amples i suficients per atendre les necessitats de les institucions d'autogovern de Catalunya i com que a nosaltres se'ns va encarregar que defenséssim sobretot aquest punt, això sol ja ens justificaria sense necessitat de més explicacions.

2. De totes maneres, val la pena explicar una mica els fets. Nosaltres vàrem arribar a la xifra que fou la coneguda de 126.000 milions de ptes. a través d'un model de finançament global per a totes les Comunitats Autònomes que arrencava de la projecció de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya a nivell estatal. Sobre aquesta metodologia que es va comentar àmpliament, —primer entre els components de la Part Catalana i després en el Ple de Catalunya-Estat de la Comissió Mixta— amb tot detall i especificació, s'arribà a un acord amb el Ministre al voltant de la nostra xifra. De totes maneres com que ja s'havien signat els acords econòmics que havien de servir de base en aquesta matèria a la futura LOAPA, i posteriorment (18-2-82) el Consejo de Política Fiscal y Financiera va aprovar una metodologia per a les valoracions seguint els indicats acords que després

seria incorporada a la pròpia LOAPA, la representació de l'Administració Central de l'Estat ens va proposar que arribéssim a la indicada xifra que era la correcta, sempre i quan de portes enfora quedés que s'hi arribava per l'expressada metodologia Loapista, almenys en els seus aspectes essencials. La part catalana es mostrà conforme sempre que se li permetés, en les actes corresponents, fer les reserves que estimés necessàries. Es tractava, sobretot, d'arribar a una xifra que la nostra metodologia tècnica perfectament ens indicava i que la Generalitat, necessitava amb urgència. Però mai no vàrem acceptar, sense les oportunes reserves, els pactes econòmics, ni la metodologia del Consejo de Política Fiscal y Financiera, ni la mateixa LOAPA.»

Resum de tot això és que les valoracions de l'any 82 eren correctes i suficients per atendre les necessitats de la Generalitat, expressades en el Pressupost aprovat pel nostre Parlament. Tan important com això, aquestes valoracions dimanen d'una metodologia pròpia altament elaborada i àmpliament discutida en el sí de la Comissió que ningú no pot dir que presenti la menor falla estadística, empírica o lògica. Altra cosa és que políticament convingués deixar-la a segon terme per tal d'assolir l'essencial, que eren els diners. Però no tan a segon terme que no consti el seu paper en els documents més essencials aprovats unànimement per l'Administració Central.

A poc a poc, des de l'Administració Central es va manifestar un propòsit d'apartar-me de les negociacions, i aquestes es van dur a terme de Govern a Govern, als nivells més alts.

Al final, la Mixta va arribar a uns acords els dies 25 de gener i 20 de febrer de 1984 que jo no vaig seguir d'a prop perquè, entre altres coses, estava absent, de viatge professional a Tanzània. Em limitaré a recordar que la part de l'Estat la presidia el Secretari d'Estat, José Víctor Sevilla i per la part catalana, per delegació, el Sr. Carles Gasòliba, i a transcriure els apartats més significatius. Diguem, però, que tot plegat va ser producte dels acords President del Govern-President de la Generalitat, assistits respectivament pel Secretari d'Estat d'Hisenda i pel Conseller d'Economia i Finances. Diuen els acords:

«Respecto del segundo punto del Orden del Día «Informe sobre las conversaciones llevadas a cabo por representantes del Gobierno de la Nación y de la Generalitat de Catalunya» el Sr. Sevilla manifiesta:

Que el origen de las conversaciones fue el «impasse» de las valoraciones. Para salir del mismo los Presidentes del Gobierno de la Nación y de

la Generalitat mantuvieron una reunión en la que se alcanzaron unos acuerdos de principio, sobre los cuales han girado los trabajos posteriores.

Se trata de desligar el futuro del pasado:

A partir de 1984 se trataba de establecer un porcentaje de participación para Catalunya en condiciones iguales a las demás Comunidades Autónomas.

La segunda cuestión era buscar una solución para los años anteriores 1981, 1982 y 1983. Este es el tema sobre el que se ha trabajado. En definitiva se somete a la Comisión la liquidación de los referidos años y la puesta en marcha de la operativa para que rápidamente se pueda fijar el porcentaje de 1984 en la misma Ley que las demás Comunidades Autónomas.

Añade que ha preparado un borrador de acuerdo que se distribuye a los reunidos (se incorpora como ANEXO a la presente).

El Sr. Gasóliba manifiesta que la representación de la Generalidad, independientemente de las observaciones que puedan hacer sus miembros, debe pronunciarse y entiende que la propuesta que figura en el borrador se corresponde con las negociaciones llevadas a cabo por los Presidentes de los dos Gobiernos y la representación catalana por mayoría acepta esta propuesta.»

L'annex a què es refereix el text citat diu bàsicament que es fixarà el percentatge de participació a favor de Catalunya sobre els pressupostos de l'Estat per finançar durant el 84 els serveis transferits fins a 31 de desembre del 83, deixant per a una liquidació a part el finançament dels anys 81, 82 i 83.

Formalment, el tant per cent per al 84 s'assigna a la Mixta, i la liquidació dels anys 81, 82 i 83 es fa en una negociació diferent plasmada per un reial decret. S'abandonen les valoracions del febrer del 82 i es renuncia als efectes financers dels anys 81, 82 i 83 i també es calculen de nou els costos efectius globals inicials (30 de juny 81) i posteriors (fins 31 de desembre del 83), a la baixa.

Efectivament, el finançament dels serveis transferits fins al 31 de desembre del 83 es complementarà amb una quantitat global de 31.109 milions de pessetes per sobre del que la Generalitat hagi percebut efectivament per tots conceptes fins a l'esmentada data.

Es nomena una Comissió dintre de la Mixta, encarregada de fixar el cost efectiu dels traspassos fins a final del 83 i el percentatge corresponent de cara al 84, que ens havia de finançar durant aquest any. La Comissió lliura l'informe el 15 de febrer, i la Mixta l'aprova el 25 del mateix mes de 1984. El resultat numèric és que el cost efectiu total anual dels serveis transferits fins a 31 de desembre del 83 és de 70.322 milions de pessetes, i el percentatge so-

bre els ingressos de l'Estat que en resulta és el 0,454, que s'aplicarà als pressupostos de l'Estat.

Se m'haurà de perdonar si abuso de la citació de textos, però com que a partir d'aquí ja no sóc testimoni presencial, m'haig de basar en referències, d'altra banda públiques i conegudes.

Referim-nos ara al Reial Decret 1/1984 de 22 de febrer, pel qual segons la seva exposició de motius, «se conceden crèdits extraordinaris para cubrir insuficiencias de crédito en la Sección 32 y 33 de los Presupuestos Generales del Estado, de los ejercicios 1981, 1982 y 1983, correspondientes a los servicios estatales transferidos a la Generalidad de Cataluña», que materialitza la primera part dels acords. El percentatge anirà per via de LLei.

El paràgraf 4 de l'exposició de motius diu: «Con fecha 25 de febrero de 1982, la referida Comisión Mixta procedió a fijar el porcentaje de participación para 1982 a favor de la Generalidad de Cataluña en los ingresos del Estado, el cual, y conforme a la metodología adoptada, debía ser el vigente asimismo en 1983 con los incrementos derivados de la incorporación a dicho porcentaje de los Reales Decretos de traspaso cuya entrada en vigor se produjese en 1982.»

A mi em sembla que aquest paràgraf reconeix que un percentatge, un cop establert, queda fix per tot el temps que duri el període transitori, o sigui, fins que es completin els traspassos o passin sis anys des de l'Entrada en vigor del nostre Estatut.

«Ello no obstante, el referido porcentaje no fue aplicado, dado que el correspondiente proyecto de Ley, en el que se recogía el acuerdo antes citado de la Comisión Mixta, decayó como consecuencia de la disolución de las Cortes Generales, ocurrida en agosto de 1982, y dado que surgieron discrepancias entre algunas fuerzas políticas en cuanto a la corrección del método y de los cálculos efectuados, iniciándose un proceso de conversaciones largas y laboriosas para aclarar tales aspectos.»

Val la pena comparar aquest paràgraf, que dona la versió dels fets tal com l'entén l'Estat-Administració Central, no s'oblidi, amb el que jo he dit més amunt. I ara continuem amb el preàmbul del decret. En realitat aquest d'ara és el punt neuràlgic. El cost efectiu és quelcom que s'hauria de determinar objectivament. Donc bé, aquests senyors de l'Estat es defineixen una metodologia al seu gust que, necessàriament, ha de dur als resultats que ells desitgen. O sigui, que una de les parts en la negociació estableix les regles del joc. D'això, se'n diu ser jutge i part, i aquesta conducta trenca amb el joc net, amb el rigor tècnic i amb la justícia autonòmica,

però sobretot amb la legalitat que atribuïa la determinació del mètode de una Comissió Mixta Paritària en la qual les dues parts tenien igual veu i igual vot.

«La Comisión, en su reunión de 25 de enero pasado, aprobó la liquidación de las cantidades que debe percibir la (continua el decreto), Generalidad de Cataluña como consecuencia de la garantía del coste efectivo hasta 31 de diciembre de 1983, que son las siguientes:

Año	Millones de ptas.
1981	5.247,23
1982	1.680,53
1983	24.181,35
Total	31.109,11

Tot seguit compararem aquestes xifres d'una manera rellevant.

«Como consecuencia de todos estos hechos, la Generalidad de Cataluña se ha visto precisada —seguim amb el decret—, para cubrir las insuficiencias en las transferencias financieras recibidas de la Administración Central, a acudir al crédito como medio que sus competencias le permiten, con lo que se ha venido ocasionando un progresivo endeudamiento de la Comunidad Autónoma, con el peso agregado de la correspondiente carga financiera.»

Sembla que a Madrid eren molt conscients de les nostres dificultats de tresoreria, i sabien que el que està aclaparat per manca de diners difícilment té força per negociar amb fermesa. El que irrita és que aquests senyors creen deliberadament les nostres dificultats financeres i després ens porten a la taula de negociacions amb el famós «o lo toma o lo deja». I consti que sóc conscient que sempre que ens queixem d'alguna cosa hi ha gent que ens acusa de «victimisme». O sigui, que o diem que estem molt contents o passem per uns senyors que no saben fer altra cosa que queixar-se.

«Resulta necesario admitir, por todo ello —continua el preàmbul del Decret—, que la causa de la insuficiencia de los créditos destinados a la cobertura del coste efectivo de los servicios traspasados y la concurrencia con ello de la disposición de los créditos del Fondo de Compensación Interterritorial, se ha producido una situación financiera en la Comunidad Autónoma de déficit, a cuya solución es ya apremiante dar respuesta, por ser de extraordinaria y urgente necesidad, y que, siendo el Gobierno de la Nación quien debe garantizar el equilibrio financiero de las Comunida-

des Autónomas en cuanto a la cobertura del coste efectivo de los servicios transferidos, tal como se define en la anteriormente citada disposición transitoria de la LOFCA, no parece aconsejable demorar más tiempo la efectividad de la garantía, con los perjuicios que de ello podría derivarse para la Generalidad de Cataluña.»

Si canviem l'òptica i mirem les coses des de Catalunya, els textos citats em semblen força esclaridors. Observeu, per exemple, la generositat amb què l'Estat espanyol, font eterna de totes les virtuts, creu «que no parece aconsejable demorar por más tiempo la efectividad de la garantía». Ens retallen el que és nostre, ens en tornen una part ínfima i encara els hem de donar les gràcies.

El percentatge per al 84 no es va aprovar fins a final del mateix any, donat que anava per via de Llei, però la xifra absoluta i el mateix percentatge ja es va conèixer des de la sessió de la Mixta de febrer del 84.

Passem ara a veure les conseqüències numèriques dels acords del 84, comparant-los amb els del 82.

FINANÇAMENT DEL COST EFECTIU, FONS EFECTIUS SEGONS ELS ACORDS DEL 84

	1984	1983	1982
1. Recaptació tributs cedits	70.000	59.034	50.618
2. Recaptació taxes	2.400	2.000	1.400
*3. Percentatge participació	14.309	—	—
**4. Transferències	—	36.486	22.910
Total	86.709	97.520	74.928

* Imports acordats C. M. Valoracions 25-2-84.

** Imports resultants del Reial Decret 1/84, de liquidació 1981, 1982, 1983.

En els quadres anterior i següent excloem el finançament de l'any 81, perquè si bé teníem acordat el traspàs d'Ensenyament, el seu finançament, sobretot pel que fa a la gran quantitat que importava el pagament dels sous dels mestres, encara es feia des de Madrid i això altera la comparació. La seva inclusió empitjoraria encara més la situació per Catalunya.

**DIFERÈNCIES ENTRE L'ACORD 20-2-82
I ELS ACORDS POSTERIORIS**

	Finançament cost efectiu. Acord 20-2-82 (1)	Finançament cost efectiu Reial Decret 1/84, derivat de l'Acord 25-2-84 (2)	Diferència (2 - 1)
1982	83.914	74.928	- 8.986
1983	101.881	97.520	- 4.361
1984	121.874	86.709	-35.165
Total	307.669	259.157	-48.512

Tres fons de diferència. El cost efectiu al 1982 ja es rebaixa d'entrada. Segons les primeres valoracions era de 83.914 i d'acord amb les segones 74.928. Això no es tot. El finançament del cost efectiu de les valoracions de febrer de 1982, per aquest any, era de 83.914 milions nominals i en les del 84 havia estat reduït en termes reals, ja que, en termes nominals, només foren 86.709 de pessetes pel 84, molt per sota de la taxa d'inflació. (Cal tenir en compte que entre 1982 i 1984 transcorren 3 anys). El percentatge no juga i els impostos cedits figuren per la seva recaptació real de cada any. El percentatge per al 84 ens dóna una xifra molt reduïda, en no aplicar-se el tant per cent dels acords del 82, que no arriba a una tercera part del que s'hauria assolit si s'haguessin aplicat. Si corregim aquestes quantitats pel poder adquisitiu de la pesseta, que ha perdut com a mitjana mínima un deu per cent cada un dels anys indicats, veureu l'abast dramàtic de tot plegat.

És clar que aquests números fan referència al finançament del cost efectiu bàsic, que és el que ens queda amb una certa autonomia del joc. En efecte, les altres partides, com inversions noves, transferències corrents i de capital i alguna altra, queden per fora del tant per cent i s'han de negociar cada any amb resultat imprevisible. De totes maneres més avall les indiquem per als anys 81, 82 i 83 per comparar-les amb les quantitats especificades als acords de la Mixta del 82.

A més del finançament bàsic del cost efectiu que va per la via del percentatge i es refereix només als capítols I i II de les despeses més les inversions de reposició, se'ns havia de fer a mans l'import de les transferències corrents (cap. IV) i les inversions reals noves i les transferències de capital (caps. VI i VII) corresponents als traspasos efectuats. (Vegis quadre pàg. 104).

En els acords del 82 aquestes partides anaven en l'acta i en el preàmbul del projecte de llei per assegurar la seva efectivitat, encara que no figuressin en el tant per cent. És clar que aquesta fórmula no assegurava les partides per als anys següents, però establia un precedent. D'altra banda potser no convenia incloure'ls en el tant per cent perquè si bé els capítols I i II de les despeses dels pressupostos de l'Estat creixen més a poc a poc que els capítols I i II dels ingressos, i així donen lloc a l'efecte financer que ja hem explicat, aquest no és el cas en el conjunt dels capítols IV, VI i VII.

Aquí s'ha d'afegir els diners que ens arriben pel Fons de Compensació Interterritorial, que correspon a inversions reals, i que, si bé els acords del 82 parlaven de 13.648 milions de pessetes, els que ens corresponien per traspasos efectuats només eren de 7.000 milions de pessetes.

Sembla que el finançament bàsic per a 1985, convingut entre el Secretari d'Estat d'Hisenda i el Conseller d'Economia i Finances, segons que diuen els diaris, és la següent:

- 1) $\frac{\text{Cost efectiu (càrregues assumides)}}{\text{Ingressos Estat (Caps. I i II)}} = 2,7099207 \%$
- 2) $\frac{\text{Tributs cedits}}{\text{Ingressos Estat (Caps. I i II)}} = 2,2369220$
- 3) Percentatge participació (1 - 2) = 0,4729987

O sigui, cada any es calcula el cost efectiu i també la recaptació per impostos cedits, contra el que diu la LLei (LOFCA) i l'Estatut: que s'ha de calcular en l'any de materialització dels traspasos, i els que vinguin després s'addicionaran, amb càlcul a part, als percentatges anteriors, mentre el percentatge per impostos es mantindrà constant i no varia en el càlcul posterior al primer any, cosa que deixa l'excedent de rendiment real a favor nostre.

No insistirem en un tema que ja hem comentat. Diguem, però, que totes aquestes combinacions ens donen un finançament bàsic per a Catalunya l'any 85 del següent tenor:

Recaptació tributs cedits	81.000 M
Taxes	2.455 M
% participació	18.084 M
Total	101.630 M

Per conèixer l'abast real de les xifres esmentades hem de tenir en compte els traspassos nous des del 30 de juny del 81, que fou la data base per calcular el cost efectiu a que procedí la Mixta per arribar als acords 82, que donaren lloc al percentatge de 1.581 tantes vegades esmentat. Si hem afegit els traspassos posteriors, la xifra final encara és comparativament més migrada, perquè la Generalitat haurà d'assumir més despeses de les que tenia que assumir amb els diners que li donaren els acords del 82. Sigui com sigui, molt per sobre podem dir que partides addicionals fora del % són les següents:

	1982	1983	1984
Transferències de capital i corrents .	23.843	31.465	37.500
F.C.I.	13.648	10.992	13.202
<u>Total.....</u>	<u>37.491</u>	<u>42.457</u>	<u>50.702</u>

Aquestes xifres, quant a transferències, són bàsicament les que corresponen segons els Pressupostos de L'Estat per Gratuïtat de l'Ensenyament i per subvencions d'assistència social, i depenen de factors externs que difícilment l'Administració Central ens pot retallar. No cal dir que vénen amb caràcter finalista. El mateix es pot dir del F.C.I., que ens afavoreix ben poc, però no forma part de la negociació en el si de la Comissió Mixta. Diguem per fi que aquestes quantitats no figuren en els acords del 85, ja que les partides no estan regionalitzades en els pressupostos i no ho seran fins a finals de març i de manera ben incerta segons el projecte de Llei de Pressupostos de l'Estat per a 1985 (art. 76).

Per acabar aquest capítol recordem que amb molt bon encert el President de la Generalitat ha ofert de demanar una revisió de la metodologia aprofitant que l'any que ve entrem a l'etapa definitiva. Desitjo com ningú que tingui sort. De totes maneres em permeto recordar que els experts que, com hem vist inspiren als negociadors de l'Estat, es sagnen en salut i a la pàgina 67 del seu informe diuen textualment el que segueix:

«La LOFCA prevé en su artículo 13 la forma en que se ha de establecer el porcentaje de participación de las Comunidades Autónomas en la recaudación de los impuestos estatales no cedidos una vez que haya finalizado el período transitorio, etapa que acaba cuando hayan transcurrido seis años desde la entrada en vigor del correspondiente estatuto, o antes, si se hubiera completado el traspaso de servicios.

Aunque las filosofías de los métodos de determinación de ambos porcentajes son distintas, el artículo 13 de la LOFCA permite que ambos porcentajes sean idénticos, siendo nuestra opinión que esta coincidencia, al menos inicialmente, se va a producir, tal como se indicó anteriormente, dado que es el resultado más coherente en la lógica del conjunto del sistema financiero de la LOFCA.»

Almenys sabem per on aniran els trets. De totes maneres aquest llibret només pretén ocupar-se del període transitori o, si es vol, de 1979 a 1985 amb previsions per al 85. Després Déu dirà.